

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zdeňka Študlarová

POLICEJNÍ POHÁDKY



 pohádkové
čtení

 GRADA[®]

Zuzana Pospíšilová
ilustrovala Zdeňka Študlarová

POLICEJNÍ POHÁDKY



Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Pospíšilová

POLICEJNÍ POHÁDKY

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 5787. publikaci

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh obálky Zdeňka Študlarová

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 128

Vydání 1., 2015

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a. s., 2015

Cover Illustration © Zdeňka Študlarová

ISBN 978-80-247-5449-9

ISBN 978-80-247-9701-4 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-247-9702-1 (ve formátu EPUB)

Obsah

Pomocníci	7
Nejlepší policejní auto	11
Statečný Jiřík a banda loupežníků	15
Zámecký pán	22
Posila	28
Malý záškodník	36
Splašená formule	42
Zlomyslný čert	48
Anděl Michael	55
Za hřbitovní zdí	60
Kouzelná čepice	65
Klavír	71
Adelinda	76
Protivná moucha	82
Vypálený rybník	86
Piráta	95
Vysoký, silný a ostrozraký	101
Nemehlo	108
Zapeklitý případ pro detektiva Karamelku	114
Dorotka a Bronislav	122



Pomocníci

Pan Oldřich byl policistou v malém městečku. Lidé se tu navzájem znali a žili spokojeným životem. Pan Oldřich se v uniformě procházel městem, s každým se pozdravil, prohodil pár vlídných slov, ale zasáhnout musel jen v případě, že se večer v hospodě někdo popral. Jejich městečko bylo tak klidné a spořádané, že byl na služebně jen sám.

Určitě by to stačilo, kdyby se jednou neobjevil zloděj. Poprvé v historii bylo potřeba vyřešit případ vloupání do banky. Pan Oldřich si na krajském velitelství sice požádal o posilu, ale jeho žádost byla zamítnuta. Oprášil tedy kriminalistické znalosti a pustil se do pátrání. Bylo mu více než jasné, že zločin nespáchal nikdo zdejší. Byl to nejspíš zkušený zloděj, protože po sobě nezanechal žádné stopy. Alespoň ne takové, kterých by si pan Oldřich všiml.

Ještě ani nevyřešil jeden případ, a už se někdo vloupal do klenotnictví. A pak každou noc do jiného obchodu. Pan Oldřich byl opravdu unavený. Ve dne řešil množící se případy vloupání a v noci na zloděje číhal. Když byl ale před řeznictvím, vloupil zloděj pekařství. Když na něj číhal před hračkářstvím, vloupal se do trafiky. Pan Oldřich nevěděl, co si má počít. Ať dělal, co dělal, zloděj mu stále unikal.

Jednou, když seděl na služebně s hlavou v dlaních, uslyšel jemný hlásek: „Netrap se, my ti pomůžeme!“



Pan Oldřich se kolem sebe rozhlédl, ale nikoho neviděl. V první chvíli si myslel, že to bylo jenom z přepracování. Tak rád by na služebně uvítal další policisty, kteří by mu pomohli, že se mu to nejspíš jenom zdálo.

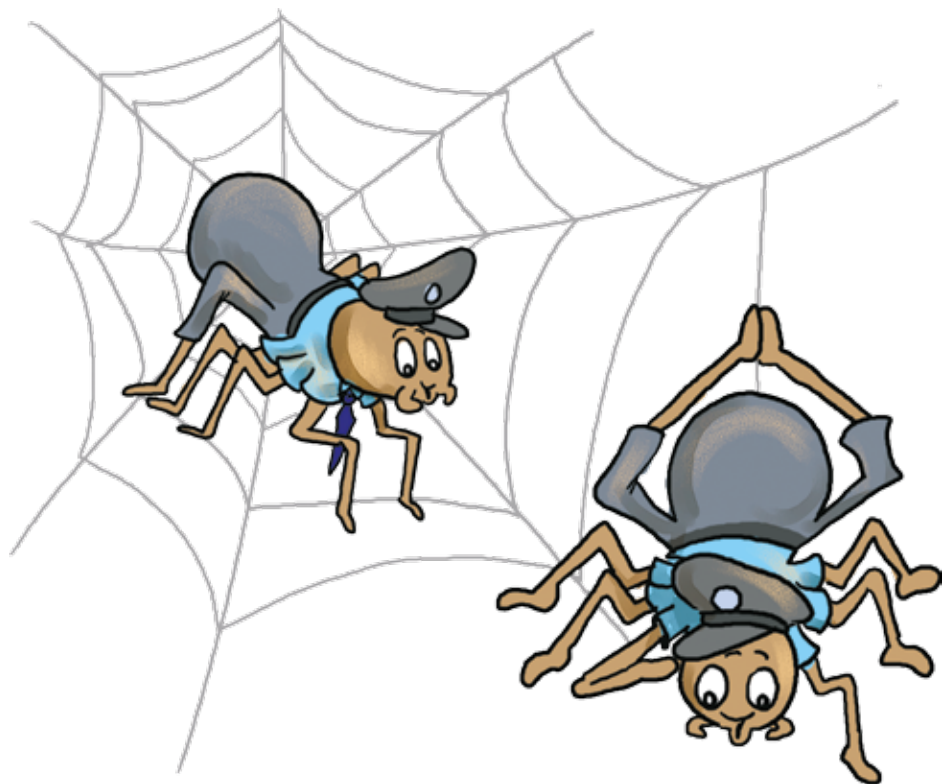
„Tady, na stole!“ zaslechl znovu stejný hlásek. Pan Oldřich si nejprve promnul oči a pak se pozorně zadíval na stůl. Bylo tam několik pavouků a pavoučků. Byli seřazení do řady a odhodlaní panu Oldřichovi pomoci.

„Jak mi chcete pomoci?“ divil se policista. „Vždyť by vás ten zloděj mohl zašlápnout!“

„Jen se neboj,“ chlácholil ho největší pavouk, kterému pod nosem rostl knír a byl celý chlupatý. „Dneska večer vyrazíme s tebou!“

„Jak myslíte,“ nebránil se pan Oldřich. Třeba se vyšetřování díky novým pomocníkům opravdu někam posune.

Večer se společně vydali do ulic. Pavoučci se rozutekli do všech koutů a pak se pustili do práce. Ve všech uličkách upletli husté pavučiny. Neproklouzla by ani myš, natož zloděj. Asi za hodinu spustil jeden z pavoučků poplach. Pan Oldřich všem pavoučkům rozdal píšťalky, aby na sebe mohli upozornit. To byl báječný



nápad. Všichni se seběhli za zvukem píšťalky. Lupič s plným pytlek ukradených bot se válel na zemi. Byl obalený pavučinou a nemohl se z ní vymotat. Policista na nic nečekal. Nasadil zloději pouta a odvezl ho za mříže.

Od té doby byl v městečku opět klid a mír. Pan Oldřich byl na své malé pomocníky náramně pyšný. A za odměnu jim nechal u nejlepší švadleny ušít maličké uniformy.

Nejlepší policejní auto

Někdy není jednoduché zloděje a jiné darebáky rychle dopadnout, a proto mají policisté ta nejlepší auta. Všechny vozy časem zestárnou a je potřeba je vyměnit za nová. Jen jedno jediné auto do šrotu snad nikdy nepůjde.

Pan Jarda byl policista tělem i duší. Se svým vozem sloužil už řadu let. Jeho auto bylo ale naprosto mimořádné. Pan Jarda ho ledacos naučil, a tak si dokázalo poradit v každé situaci. Na zločince mělo dokonalý čich. Když se někde dělo něco nekalého, hned tam zamířilo, a nezáleželo na tom, jestli to byla úzká ulička mezi domy, polní cestička nebo dálnice.

Díky svému autu se policista dočkal několika povýšení, a tak není divu, že na něj nedal dopustit. Neparko-

val přes noc v policejních garážích, ale stál před svým domem. Běžnou údržbu nenechával na policejních mechanících, ale pečlivě se o auto staral sám. Ti dva byli nerozlučná dvojka.

Jednoho dne, když měl pan Jarda opět službu, projížděl se se svým autem ulicemi města. Jako vždy měl uši nastražené, oči na stopkách a na tachometru padesátku. Ve městě se rychleji jet nesmí. Kdyby ho někdo předjel, dostal by pokutu za překročení rychlosti. Auto ale najednou zablikalo blinkrem a na křižovatce zahrulo doleva. Mířilo na kraj města. Policista zpozorňel. Když se jeho auto samo od sebe někam vydalo, znamenalo to nějakou akci. Jarda se cestou bedlivě rozhlížel. Zatím vůbec netušil, co se bude dít.

Auto zatočilo k benzinové pumpě.

„Aha,“ zasmál se pan Jarda. „Ty máš žízeň a potřebuješ doplnit zásoby benzinu!“

Auto neodpovědělo. Lidskou řečí mluvit nedovedlo. Policista tedy zajel ke stojanu a vystoupil z auta. Svou pistoli bezpečně zajistil v pouzdře a hned vzápětí popadl další pistoli, tentokrát tankovací. Svému autu chtěl doprát plnou nádrž. Když měl natankováno, šel zaplatit.



Sotva překročil práh čerpací stanice, zůstal překvapeně stát. Za pultem byla vyděšená paní prodavačka a před ním dva maskovaní lupiči, kteří na ni mířili pistolemi. Chtěli po ní peníze a ona jim je třesoucícma se rukama právě podávala.

Jarda ani na vteřinu nezaváhal. „Jménem zákona, stůjte!“ vykřikl co nejhlasitěji a namířil na ně svou pistoli. I kdyby byli lupiči nahluchlí, nemohli by to přeslechnout. Nahluchlí nebyli. Slyšeli dobře, a ještě lépe utíkali. Hbitě přeskočili pult a pak se dali na útěk zadním vchodem. Policista několikrát vystřelil do vzduchu, aby se lupiči polekali a zůstali stát. Byli to ale darebáci z povolání. Takové jen tak něco nevyleká. Spíš naopak.

Chtěli policistu trochu poškádlit, a tak místo do svého auta naskočili do jeho policejního vozu. Mysleli si, že v policejním autě budou nenápadní, protože tam je nikdo hledat nebude.

Pan Jarda se na celou situaci díval nejdřív nechápavě, hned nato ale pobaveně. Byl přesvědčený, že jeho báječné auto si se zločinci hravě poradí. A měl pravdu.

„Do prkýnka, kam to jedeš?“ zlobil se lupič spolujezdec na lupiče řidiče.

„Já nevím,“ odpověděl lupič řidič a opravdu to nevěděl. Nemohl to vědět, protože cestu mělo pod kontrolou jen a pouze zkušené policejní auto.

Než pan Jarda vysílačkou zavolal posily, jeho auto už parkovalo před policejní stanicí. Lupiči chtěli alespoň teď rychle utéct, ale nepodařilo se jim to. Auto je nepustilo, a tak zůstali zamknutí uvnitř až do chvíle, než si pro ně přišli policisté ze stanice. Rovnou jim nasadili pouta, zajistili lup a poslali oba darebáky za mříže.

Policistu Jardu a jeho nejlepší auto čekalo další povýšení. Ostatní policisté Jardovi jeho auto tiše záviděli. A Jarda na něj byl právem pyšný. Nevyměnil by ho za nic na světě.

Statečný Jiřík a banda loupežníků

Jiřík byl statečný mládenec. Když se po škole rozhodoval, co dál, napadlo ho dát se ke strážníkům. Byl to báječný nápad. V místním lese se totiž rozrůstala banda loupežníků. Okrádali poctivé lidi a nikdo si na ně netroufl. Nikdo je nemohl najít. V lese se dokázali hravě ukrýt.





Jen co si poprvé oblékl strážnickou uniformu, rozhodl se zajít do lesa. I když se jeho starším a zkušenějším kolegům loupežníky najít nepodařilo, doufal, že bude mít větší štěstí.

Potichu našlapoval po lesní pěšině a oči měl na stopkách. Snažil se nic nepřehlédnout. Rozhlížel se kolem sebe, ale pod nohy se dívat zapomněl. Není divu, že se po pár krocích natáhl jak dlouhý tak široký. Kořen nějakého stromu si rostl klidně přes cestu. Jiřík nechtěl hlasitě nadávat, aby se před loupežníky neprozradil, a tak jen potichu zasyčel. Jemu se ulevilo, a kdo ho

neviděl, mohl si klidně myslet, že to syčí nějaký lesní had.

Když se Jíra zvedl ze země, málem se polekal. Před ním stála stařenka. Vypadala skoro jako z pohádky. Vlasy měla schované v šátku a širokou sukni jí zakrývala zástěra s mnoha kapsami.

„Kampak, panáčku?“ zeptala se ho tak, jak se ptají kouzelné babičky.

Jiřík se měl na pozoru. Stařenka mohla být opravdová stařenka, ale taky mohl stát tváří v tvář maskovanému loupežníkovi, a tak s odpovědí raději otálel.

Stařenka jeho rozpaky poznala, a tak se zeptala: „Jdeš udělat pořádek s těmi loupežníky, vid’?“

Jiřík se zarazil. „Jak to víte?“ vypadlo z něj nakonec. Opravdu mu to vrtalo hlavou, protože se se svým nápadem nesvěřil ani nikomu z kolegů, natož někomu cizímu.

Stařenka se usmála: „To není těžké uhádnout, když máš na sobě uniformu.“

Jiřík se zastyděl. Tohle ho přece mohlo napadnout.

„Dám ti dárek. Třeba ti pomůže,“ řekla a podala Jiříkovi větvičku, na které rostly tři oříšky.

Jiřík nechápal, jak by mu mohly oříšky pomoci. Že by se mu po nich lépe přemýšlelo? Anebo jsou to oříšky jako od Popelky? A co když to opravdu není babička, ale převlečený loupežník, který se ho právě snaží otrávit? Jiřík z toho měl těžkou hlavu. Než se stačil na stařenku podívat, aby jí poděkoval, už tam nebyla. Že by to byl nakonec přece jen loupežník? Kdo jiný by uměl tak rychle utéct?

Jiřík se zadíval na své tři oříšky a přemýšlel. Nakonec se rozhodl přijít té záhadě na kloub a rozlouskl první oříšek. Místo jádérka z něj vypadlo staré a potrhané oblečení.



„To je loupežnické oblečení,“ vykřikl překvapeně. Teprve po chvílce přemýšlení si ho přehodil přes uniformu. Jestli chce najít loupežníky, musí vypadat jako oni. Nemůže je chytat v uniformě. Nový převlek měl kouzelnou moc. Loupežníky hledat nemusel. Oni si našli jeho.

„Pojď honem, už se to chystá,“ houkl na něj někdo za stromem.

Jíra poslechl. Měl pro strach uděláno a vycítil příležitost dostat se loupežníkům na kobytku.

Během chvílky se ocitl v jeskyni uprostřed loupežnické bandy. Musel uznat, že je to tedy rozhodně velká přesila. Celou dobu přemýšlel, jak by je všechny najednou mohl zatknout. Nebo zajme jen jejich šéfa a ostatní se pak dobrovolně vzdají? Na to spoléhat nemůže. Zatímco se loupežníci radili, kam vyrazí na další lup, Jiřík si vzpomněl na oříšky. Jeden už mu pomohl. Co když mu pomohou i další? Když rozlouskl další oříšek, vylouply se z něj korbele s pitím. Pro každého loupežníka jeden. Je známo, že loupežníci mají stále žízeň, a tak přestali poslouchat náčelníka a každý popadl korbel a jeho obsah do sebe nalil jak do bezedné studny. Jíra litoval, že na něj taky nezbylo, ale brzy ho lítost přešla. Loupežníci